

adtok. — Ida
 lig is 1000 és
 am; leveledet
 ért. »Már a
 egy régi latin
 ala-Csány(?)
 az elmosódott
 azonban illet;
 fogva azt üze-
 lte a nevé. —
 ába ne vedd!
 olyan csekély
 z Uristent. —
 szög? Hát △
 lmi dolgokkal
 azért is, hogy
 z időbül. Már
 asztanunk. —
 enet neked is
 egy fordításod
 em a mennyi-
 vak minősége.
 ki is volt je-
 időpont sem
 legkorábban.
 ross Natália.
 l kallódik el.
 megnyugtat. —
 soroztam. —
 melyet kér-
 redre választ-
 él. — Jónás
 szlaja alá. —
 ó-hivatalhoz
 bajdon, ha
 orgó bácsi 10
 or közöltem,
 — Boschán
 gaz? Hiszen
 az az elbe-
 az mese. —
 atsz hozzám,
 — Kalmár
 — Több levél-

(Kis-Garam)

iletre s in-
 andi ERÉKA
 kozókon!
 F. b.

OR.

sten.

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

KI A KERTBE! (Lásd a 228. lapon.)

PISTA ÖRÖKSÉGE.

— Kepekkel. —
(Folytatás.)

AZTÁN a leányka édes anyjához fordult és folytatta a beszélgetést, melyet Ilonka megjelenése félbe szakított.

— Igenis asszonyom, szólt Fabaynéhoz; megbizom benne. Különös egy ember ő kelme, de modora kellemes. Reményem, hogy kegyed asszonyom, eleget fog tenni az ő kérésének.

— Nézze csak, Török uram. Én bizony nem tudom, miért is kövessem tanácsát. Az én Pistám most iskolába jár s jól is halad előre; mért küldeném el évközben? Csak azért, hogy kedvében járjak egy öreg urnak, aki fejébe vette, hogy fiatal vendéget szeretne maga mellett?

— De lássa asszonyom: az az öreg ur nagyon szerette az ön boldogult férjét, aki neki unoka-testvére volt, és — amint sajnálattal értettem meg — férje urának halála őnt pénzbeli zavarokba döntötte. Azt hittem, reméltem, hogy ilyen körülmények között... hebegte az öreg ur és szinte elpirult.

— Ha azt akarja mondani ezzel uram, hogy Horváth ur hallott szegénységem felől és akar valamit tenni az én Pistámért, ne habozzon ezt kimondani, szólt Fabayné; mert akkor aztán ez egészen más dolog. Én ugyanis képtelen vagyok gyermekeimnek oly nevelést adni, mint amelyet szeretnék.

— Akkor, ha ugyan el tetszik fogadni a tanácsomat, azt ajánlom, tessék megnyugodni, hogy a fiu velem oda mehessen, sürgeté Török ur, miután megbizóm minél előbb szeretné látni. »Hozza magával a Fabay Boldizsár fiát azonnal — így szólt —

és ne késlekedjék!« Szinte megijedt midőn azt hallotta, hogy a fiut kivették a nevelőintézetből és alsóbb rendű iskolába adták. Ha a fiu megtetszik Horváth urnak, nem csodálnám, ha taníttatná.

— Félek, hogy Pista nem az a fiu, aki mindenkinek rögtön megtetszik, szólt Fabayné. Jobb szeretném, ha Ilonkát akarná látni.

— Horváth ur talán azt hiszi, viszonzá Török ur, hogy boldogult édes atyjával való hasonlatosságot fog találni a fiuban.

— Én sohasem találtam még benne, sohajtott Fabayné. Ugy tetszik nekem, hogy semmi sincs rá mélyebb hatással, még atya halála sem; pedig akkor Ilonkának majd megrepedt a szive.

Ebben a perczen megnyilott az ajtó és belépett Pista.

— Jöszte csak! szólt az édes anyja. Ez az ur tiszteletet hozott nekünk boldogult atyád unoka-testvérétől, Horváth urtól. Tán hallottál is már felőle?

Pista némán intett a fejével, mialatt szemei az ujonnan jött emberre meredtek.

— Én Horváth urnak jószág-igazgatója vagyok és a részéről meghívást hoztam neked, öcsém. Kéret, látogasd meg, szólt Török ur. Nos, mit szólasz hozzá? Van kedved?

— Nem fogok elmenni! szólt Pista a makacs elhatározás hangján. (Lásd a képet a 227. lapon.)

— Szégyeld magad Pista! Neveletlen, hálátlan fiu vagy! Fabayné egészen föl volt háborodva. Mondtam önnek, hogy ilyen a természete, szólt, mintegy bocsánatot kérve látogatójától.

De Török uron nem igen látszott, hogy megsértődött volna. Észre vette az igazgató

örömmel gyors felragyogását a fiu arcán, mikor a meghívásról beszéltek neki. Mely hevület azonban rögtön eltűnt, mikor édes anyjára és Ilonkára nézett. E megfigyelésből Török ur levonta magának a következtetéseket.

— Édes anyád megígérte nekem, hogy holnap után magammal vihetlek Hidszékre.

szólt Török ur; én ennek örülök, mert édes atyád is azt kívánta volna, hogy elmenj. Nagyon szerette az unoka-testvérét, Horváth urat, és gyakran meg is látogatta.

— Nem látom be annak szükségét, hogy Pista már holnap utazzon el önnel, szólt Fabayné. Tán ha inkább iskolai szünet kezdetén menne oda?

— NEM FOGOK ELMENNI, SZÓLT PISTA. (Lásd a 226. lapon.)

— Megbizóm igen öreg ember, sürgette Török ur, s én meg is mondtam, miért reményelem, hogy azonnal elengedi a fiut. Éppen akkor beszélgettünk erről, hogy ez a fiatal hölgyecske lépett be, tette hozzá Ilonkára tekintve, mint ha többet nem akart volna mondani a gyermekek előtt.

— Hát akkor mégis belé kell nyugodnom, hogy Pista már most utazzon, szólt Fabayné. Igazán kedves öntől, hogy el akarja kísérni ezt a nyughatatlan fiut.

A társalgást félbe szakította az uzsonna. Nem beszéltek többé Pistának látogatásáról, ha bár mind a két gyermek erősen

figyelt a beszélgetésre, mialatt süteményt és vajat tettek a vendég elé, remélve, hogy többet hallanak majd Horváth urról és háza-tájáról.

Végre Török ur fölkelt, hogy elköszönjön.

— Az első reggeli vonattal indulok, szólt, mert hosszú ut van előttünk. Tehát biztos lehetek a felől, hogy a fiatal ur pontosan ott lesz az állomáson.

— Még az este becsomagolom a holmiját, szólt Fabayné. Csak azt sajnálom, hogy éjszakára nem marasztalhatom, mert bizony lakás dolgában is szükken vagyunk.

— Köszönöm, oh köszönöm! Podgyászomat a fogadóban hagytam, felelt az öreg igazgató; és mivel az közelebb van az állomáshoz, nem kell oly korán kelnem, mint ha innen indulnék. Az én hajlott koromban már az ilyesmit bizony tekintetbe köll vennem. De most távozom. Nem jönnél egy csöppet velem kis öcsém? szólt Pistának, mert magam nehezen találok meg a helyes utat.

(Folytatása következik.)

KOCZKA-REJTVÉNY.

A	A	A	A	= ázsiai nemzet
A	Á	B	B	= kerti vetemény
R	R	É	P	= magasabb rangú pap
P	T	U	T	= híres tatár kán.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A rabszolga-karaván.“

Rajzok az afrikai rabszolga-vadászok ellen viselt harcokból, kalandok és nép-ismertető leírások. Falkenhorst és May nyomán átdolgozta Arkövy Rikárd, számos képpel, díszes kötésben.

KI A KERTBE!

(Képpel a czimlapon.)

*Ki a kertbe fiúk, lányok,
Nyiló virág hívogat,
Hajló fa-lomb nyájasan int,
Szelid szellő simogat.*

*Lám a Borka jól megérti
Halk szavát a virágnak,
Künn a kertben örvendezik
A tavaszi világnak.*

*Két cziczúja véle örvend,
Jaj, be vidám élet ez!
Amerre a napsugár hull,
Milió lény ébred.*

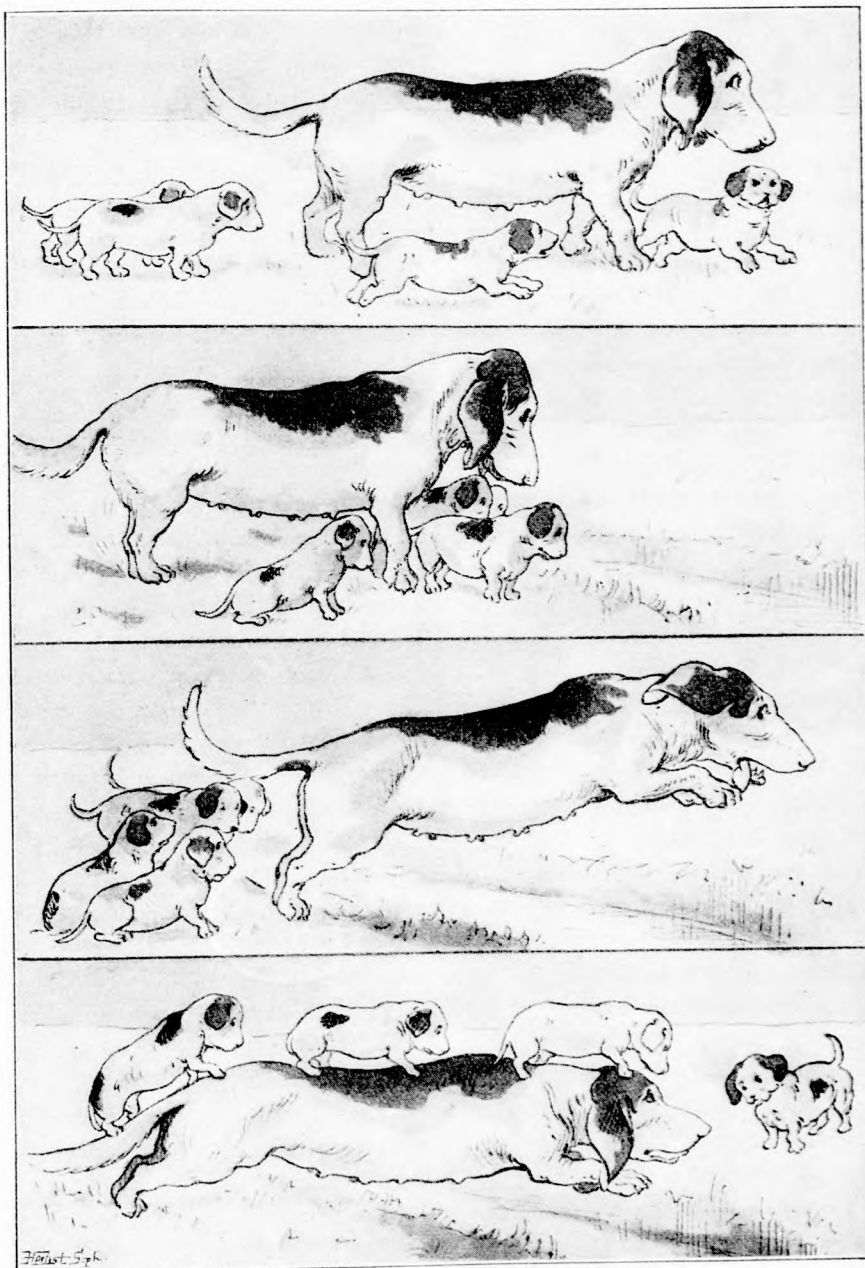
*Fiúk, lányok jertek ti is
Ki a kertbe! Előre!
A szobának nincs sugára,
Meneküljünk belőle!*

*Hív a sugár, hív az illat,
Hív a szellő, madár-dal,
Siessünk hát . . . vigadozzunk,
Daloljunk a madárral!*

*Zengjünk hálát Istenünknek,
Légyen áldott szent neve,
Hogy a hosszú tél után most
Tavaszt érnünk engede!*

Andor diák.

ÉLŐ HÍD.

A MAGÁNTANULÓ.

— Jelenetek. —

(Vége.)

Negyedik jelenet.

Olivér. Géza.

Olivér. — Ülünk le addig és beszélgesünk. Mondd csak: hanyadik osztályba jársz?

Géza. — A harmadikba.

Olivér. — No lásd! Hisz' ez nagyszerű, ez pompás! Én is harmadista volnék. De hát nem vagyok igazi gimnazista! (Sohajtván.) Én csak amolyan magántanuló vagyok.

Géza. — Irigyelünk is eleget a jó dolgodért.

Olivér (meglepetve.) Irigyeltek a jó dolgomért? Már ilyet ne mondj, mert akkor nem leszünk jó barátok. Én vagyok a világ legboldogtalanabb gymnasistája.

Géza (meglepetve.) Te? Lehetetlen! Hiszen a király sem élhet kényelmesebben... akarom mondani: a trónörökös; mert a királyról éppen minap mondta a tanár ur, hogy minden reggel öt órakor kel föl. Szegény király! De te akkor kelsz föl, amikor akarsz; engem meg minden reggel hat órakor ver föl a nagynéném, mert őnála vagyok szálláson...

Olivér. — Milyen boldog is vagy te! Ha én már hat órakor kelhetnék föl!... De nekem télen-nyáron nyolczkor köll kelnem, mert a doktor bácsi azt mondja, hogy sokat kell aludni a gyermeknek.

Géza. — Hejh, ha nekem is volna ilyen doktor bácsim!... De hát a fölkelés még a legkevesebb. Hanem a drukk, a drukk!

Olivér (kiváncsian.) Mi az a drukk?

Géza. — A drukk? Hogy micsoda? Hát drukk. Minden diák tudja, hogy mi az a drukk.

Olivér (izgatottan.) Minden diák tudja, de én nem tudom. Így hát én nem is vagyok diák! Persze, én csak afféle magántanuló vagyok. Kérlek szépen, magyarázd meg nekem: voltaképen mi is az a drukk?

Géza. — Hát tudod; a drukk az onnan van, hogy az ember néha nem tanulja meg a leczkáját.

Olivér. — Micsoda? Hát van diák, aki nem tanulja meg a leczkáját?

Géza (meglepetve, zavarral.) Hogy van-e? Hát te ezt nem tudtad?

Olivér. — Nem én! Mindig megtanulom a leczkémét pontosan. Hát micsoda diák az, aki nem tanulja meg a leczkáját? Én szégyelném magamat, kiszülne a szemem, ha nem tanulnám meg, amit a nevelő ur elém szab. Hiszen ez kötelességem! És kötelessége minden diáknak. Te nem tanulod meg mindig a leczkédet?

Géza (nagy zavarban.) Hiszen nem csak akkor drukkol az ember, ha nem tanulta meg a leczkét. Az is drukk, ha elfelejti megírni a dolgozatot, vagy otthon felejtí a térképet.

Olivér. — Ez nem lehet drukk. Hiszen ez hanyagság!

Géza (növekedő zavarral.) De hiszen a drukk éppen az, hogy az ember elmulaszt valamit és aztán folyton attól remeg, hogy a tanár ur rajta kapja a mulasztáson.

Olivér. — A korai fölkelés tetszik nekem, de a drukk sehogy sem.

Géza. — Nem is jó az senkinek... De néha bizony a legjobb diákkal is megesisik, hogy drukkol.

Olivér. — És megcsinálnék velem is?

Géza. — Meg-e? De meg ám!

Olivér. — Lám, erre nem gondoltam. Lehetséges, hogy a nevelő ur épp ezért

ellenzi csak, hogy iskolába járjak. Nem akarja, hogy drukkoljak. Aztán nini: mit is érez az ember amikor drukkol?

Géza. — Sokfélét. Először is a diák, aki drukkol, nem tud nyugodtan ülni a helyén. Folyton fészkelődik, izeg-mozog és ha van órája, minden pillanatban azt nézi.

Olivér. — Ez talán használ?

Géza. — Dehogyan használ! Mikor a diák drukkol, akkor az idő megáll. Minder perc ez egy halál... vagy legalább is egy óra.

Olivér. — Nem tulszás, amit mondasz?

Géza. — Nem bizony! Akár kitől megkérdezheted. Aztán, valahányszor a jegyzőkönyvébe néz a tanár s felszólít valakit: hol fehér lesz az ember, mint a fal; hol meg vörös, mint a főtt rák. Jaj, az rettenetes!

Olivér. (kis szünet után.) Mégis csak nagy bolondok vagytok ti nyilvános tanulók.

Géza. — Miért?

Olivér. — Azt mondtad, hogy az ember akkor drukkol, ha mulaszt. Ha tehát nem mulaszt: nem drukkol. A mulasztás nem szép, a drukkolás rossz. Így hát két rosztól szabadul meg az, aki pontosan megteszi a kötelességét.

Géza. — Ez igaz, de azért még nem volt a világon diák, aki nem drukkolt volna.

Olivér. — No hát, ha még eddig nem volt, majd lesz ezután! Most már nem hagyom annyiban a dolgot, és addig fogom kérlelni a bácsit, míg be nem küld a városba.

*

Ötödik jelenet.

Olivér. Géza. Inas.

Olivér. — Ah! János már hozza az özsonnát!...

Inas. — Egyebet is hozok, ifjuúr. Jó hírt. A nagyságos ur éppen most jött haza.

Átadtam neki azt a levelet, melyet ez a fiatal ur hozott. A nagyságos ur elolvasta, a vállamra ütött és így szólt: »No János, jövő héten elveszítjük az Olivért! Most már igazi diák lesz belőle. Az új tanár azt írja, hogy elfogadja ellátásra. Hát nem bánom. Hadd legyen meg a fiúnak az öröme.

Olivér (a nyakába akar ugrani az inasnak.)

Inas. — Vigyázzon, az Istenért! Minden kiömlik.

Olivér (megöleli Gézát és forog vele.)
Majd meglátjuk, ki az erősebb: én-e vagy a drukk?

Géza. — Előre biztosíthatlak, hogy a... drukk.

Olivér. — Mindegy! A földolog az, hogy már ezentul senki előtt sem kell szégyel-nem magamat. Nem vagyok többé *magántanuló*.

Géza (félre.) Hej, ha én csak egy fél-estendeig magántanuló lehetnék!

— Fügöny. —

Heresi Sándor.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Csillagok távolságai. Aki szép nyári estén kiül a szabadba és elmereng a csillagos égen, többnyire nem is gondol arra, hogy milyen óriási távolságban vannak egymástól az egyes csillagok. Olyan távolságban, melyet emberi ész alig tud felfogni. Hogy csak egy példát említsek, *Bessel* csillagász kiszámította, hogy a hattyu csillag-képletnek egyik kisebb csillaga tizenegy és fél billió mértföldnyire van a naptól. Rémitő szám! Képzeljétek el, hogy felül-nétek a gyorsvonatra és így akarnátok azt az utat megtenni, mely e csillag és a nap között van. Ha vonatotok 200 mértföldet haladna naponként, tudjátok mikor érnétek el e csillagtól a napig? 160 millió év múlva!

Atarisznyás ember.

— Irta Mendelényi Béla. —

MESSZE, messze, még az Erdő-országon is tul, csupa

szikla meg hegy között, zuhogó vizesés partján élt-éldégt egy szegény szénégető. Kicsi kalyibája, tenger sok gyereke, meg egy lyukas tarisznyája; bizony ennyiből állt ki minden cselédje, marhája.

Égette szegény a szenet. Égette éjjel, égette nappal; de — teremtő én Istenem! — ha száz évig égette volna, se tudott volna annyi kenyérre valót össze égetni a szénből, hogy sok gyermekét jól tarthatta volna vele.

Igy azután — sok gond, kevés kereset — csak búsult a szegény ember. Egy este ott sohajtozott a kalyiba előtt, a sok gyerek meg körüle, mert hát mind éhes volt az isten-adta.

— Én uram, én Istenem! fohászodott a szegény ember, miért is tartogatsz bennünket ekkora nyomorúságban?

Felkaczag ám erre valaki a sziklák között.

Csudálkozik a szegény ember, mert bizony ritka szó volt körülte a nevetés; de csak nem lát sehol nevető arcot.

— Ti kaczagtatok? rivalt rá a sok gyereke.

Dehogy nevetett volna közülük egy is.

— Ha ha ha! hallszott ujjent a sziklák mögül.

Olyan volt ez a nevetés, mint mikor üveg billikomot szín-arany pálczával ütögetnek.

— Könnyü neked, akár ki légy! dünyögi úgy magában a szegény ember.

— Hát csakugyan nagy a te szegénységed? kérdi a vékony hang.

— Nagynak bizony elég nagy, feleli a szegény ember. Aztán csak találgatja: valyon ki szólítja? De nem látott senkit.

— Pedig épp a nyakadban lóg a kincsek kincse, mondja újból az a vékony hang.

De már erre elfutotta a szegény embert a méreg.

— Mit? felelé haragosan. Hogy itt a nyakamban ez a lyukas tarisznya kincs? Ez, amelybe sátoros-ünnepkor is csak alig kerül kenyér?

Azzal a nyakából lekanyarítá a tarisznyáját és úgy a földhöz csapta, hogy csak úgy nyekkent. Hát, szerelmes Isten!... csak elő bukkan a felhők közül egy iszonytató nagy sas, lecsap és úgy elröpült a tarisznyával, (Lásd a képet a 234. lapon.) mint ha soha sem lett volna. A szegény ember meg majd hogy hanyatt nem esett.

— No, már most hát ez is oda van! kiáltá.

— Meg a szerencséd is, tóditja a vékonyka hang.

Hát, amint oda nézett a szegény ember, lát ám az egyik szikla-tömbön üldögélni egy piczi kis embert.

— Már mért lenne oda a szerencsém? kérdi tőle a szegény ember.

— Mért? Mert ebben a tarisznyában van a Fekete-király jókedve.

— A Fekete-király jókedve?

— Az! Tíz esztendeje hogy elveszett. Azóta keresteti az ország aprajával-nagyjával. Már fele királyságát is oda ígérte ő felsége annak, aki az ő elveszett jókedvét vissza szerzi.

— Valyon!

— Biz' ugy a'! Most azután se tarisznya, se fele királyság.

— De nem addig a! kiált a szegény ember. Megyek a tarisznyám után. Mert hogy tudom is, mire jó. Kigyelmednek meg imhol megköszönöm a szíves utbaigazítást; majd meghálálom, ha megtérek.

Azzal elő hitta a gyerekeit, a legnagyobb rábizta a házat, elköszönt, szorított egyet a bocskor-sziján és megindult.

*

Ment-mendegélt a szegény ember, hegyen át, völgyön át. Már alig győzte erővel.

Harmad-nap azután, hogy ráesteledett az idő, egy kunyhóhoz ért. A küszöbön ült egy vénséges vén asszony. De olyan öreg volt már, hogy az állát félkezével támogatta, nehogy leessék.

— Szerencsés jó estét adjon az Isten néném asszony! köszönt rá a szegény ember.

— Neked is, öcsém. Hol jársz itt, ahol a madár se jár?

— Hejh néném, nagy az én bajom. Egy tarisznyám, egyebem se volt, de az is oda veszett. Azt keresem én már vagy három napja.

— No fiam, azt itt ugyan hiába keresed; de hát megpihenni megpihenhetsz a hajlékban.

— Nagyon megköszönöm asszony néném a szíves vendég-látását, mondá a szegény ember.

— Tüzet is rakhatnál fiam, szólt az öreg asszony. Ahol a rözse a'! Mert bizony már nehezemre esik a görnyedés.

— Szívesen asszony-néném, mondja a szegény ember; akár a nyársat is forgassam.

Azzal azután nagy sűrögve-forogva hamarosan tüzet rakott, de akkorát, hogy ökörsütésre is elég lett volna. A polcizul leemelte a bográcsot, s vizet hozott belé. Szóval: serdült-perdült, mint annak a rendje.

— No, mondja a csuda-vén asszony, látom már, hogy jóra való ember vagy; hát majd bekommendállak a fiamnak. Ahol jön éppen.

Hogy ezt mondá az öreg anyó, egyszerre támad is olyan recsegés-ropogás az erdőben, akár csak vaddisznó-járáskor. Aztán meg... Uram fia!... oda toppan egy

rengeteg nagy óriás. Volt akkora, mint három harangláb az egymás tetejében.

— Jó estét édes anyám-asszony! bömbölt a roppant ember.

— Isten áldjon fiacskám. Hát mit hoztál?

— Három szarvast meg egy sas-madarat, felelé az óriás. Azzal oda lökte a tűz mellé a vadakat. Hát ez ki fia? mordult rá a szegény emberre.

— Csöndesen hékás! szólt rá az öreg néni. Nem látod, hogy vendégem? Meg a segítségemre is volt, derekasan tüzet rakott, tett-vett itt körülöm, hát kár volna bántani.

— Jó, jó, dohogott megjuhozva az óriás. De voltaképen mit keres itt?

— A tarisznyáját keresi.

— No, ha azt keresi, akár tovább se keresse. Mert ihol van, ha ugyan ez az.

— Az a! mondja örömmel a szegény ember. Mert hát szakasztott olyan volt ez mint az ő elveszett tarisznyája, melyet a sas vitt el. Az óriás meg lenyilazta a sást s így megkerült a tarisznya.

Hálálkodott is a szegény ember, azután pedig fölkerkedett, hogy folytassa az utját.

— Hová, te golyhó ilyen öreg éjszakába? kérdi tőle az öreg asszony.

— Hát a Fekete- király országába.

— Sose szaladj! mondá jó szívvél az óriás. Előbb lakjál jól, aztán aludjál is egy verset. Reggel majd elviszlek én, mert hogy magam is oda igyekezek.

... ELREPÜLT A TARISZNYÁVAL. (Lásd a 233. lapon.)

Megvacsoráltak, lepihentek. Bizony a szegény ember olyan fáradt volt, hogy kettőt sem szólt, már elaludt.

Reggelre kelve, a szegény ember azt tapasztalja, hogy ugyan csak fú a szél. Körül néz... hát akkor látja csak, hogy az óriás vállán ül; az óriás meg akkorákat lépett mint egy-egy pászta. Hát a szegény ember ez okból érzett szelet.

— No te pöttyöm apróság, mondja az óriás a szegény embernek, ugy-e hogy haladunk? Sohase remegj! Délre helyt leszünk.

Hát ilyen rohanás mellett nem is csoda, hogy délre meg is érkeztek a Fekete- király székes városába.

Ott azután nagy vigyázva letette az óriás a szegény embert és magára hagyta.

Bemegy a szegény ember a városba. Csak ámul-bámul: mert minden ház merőben fekete volt. Körül nagy csöndesség. Az emberek suttogvást beszéltek egymással. Hogy is ne? — mikor a hatalmas király tiz esztendeje, hogy olyan nagyon szomorú.

Minden utca-sarkon nagy írások hirdették, hogy a fele-királyságot kapja az, aki a király jó kedvét vissza szerzi.

Nem is igen köllött kérdezni a szegény embernek, hogy merre is van az ő felsége portája? Ugy özönlött oda a sok varázsló, tudós, hegedüs, tréfa-mester, meg mindenféle szerzet, akár bucsu idején. Mind azon törekedett, hogy majd ő szerzi vissza a király kedvét.

A szegény ember is oda csatlakozott hát a többihez. Márvány lépcsőkön fel, aranyos termeken át végre bejut egy roppant fényes, nagy terembe. Templom templom... de ebben az egy teremben négy templom is elfért volna.

A terem kellős közepén, tündöklő trónusán ült a király. (Lásd a képet a 236. lapon.) A sok ragyogástól szinte káprázott a szegény ember szeme. Minden sugárzott ottan a fényességtől, csak a király arcza volt sötét és szomorú.

Nézte-nézte egy darabig a sok ezermestert, kóklert, tudóst, aki mind azért jelent meg ott, hogy a bús-komor királyon segítsen — de bizony csak nem tudott földerülni a lelke meg az arcza azokon, amiket színe előtt mondtak, énekeltek, mutogattak.

Végre a szegény emberre került a sor.

— Hát te mit akarsz itt? riadt rá a király hopmestere.

Elbátortalanodott erre a harsány szóra a szegény ember, de azért csak kimondta, hogy:

— Megtaláltam az ő fölsége elveszett jókedvét.

— Mi az? Te hoztad el? Hol van hát? Ide vele! kiáltá izgatottan a hopmester.

— Ehol van! Azzal a szegény ember leakasztá a tarisznóját.

— Micsoda? Ebben a piszkos tarisznóban van ő fölségének az elveszett jókedve? Hé, legények, kötözzétek meg ezt a gazembert, aki csúfot mer üzni a királlyal!

Egyszeribe lekapták a szegény embert a tiz körméről. De épp hogy guzsba kötnék kezét-lábát, oda szól a király:

— Mi történik ott?

— Felsőg! Azt mondja ez a vakmerő ember, hogy a felséged jó kedve ebben az ő piszkos tarisznójában vagy benne.

— Igaz-é, te szegény ember? kérdi csodálkozva a király.

— Már fölséges királyom, egy életem egy halálom... de legalább szerezne bizo-

nyosságot a hpmester, mielőtt börtönbe vettet: igazán csufot üzök-e az én felséges királyommal?

— Igaza van! mondja a király a hpmesternek. Oldjad le a kötelékeit s azután hadd beszéljen ez a szegény ember!

Bántotta a hpmestert ez a beszéd, el is futotta a méreg.

De már csak nem tehetett a király parancsolata ellen... hát hónaljig nyult bele a paraszt utas tarisznyájába. Hát amint

bele mártja a karját a zsákba, a keze-feje kiszaladt, mert hogy lyukas volt a tarisznya.

Mikor meglátá ezt a király, akkorát nevetett, hogy még a könnyei is kicsordultak bele. És nevetve fakadt ott mindenki és minden; még az asztalok, székek is nevettek.

A szegény ember megrettenve nézte, hogy mi történt. De mikor még, akik fogták, a palota- és test-őrök is úgy kaczag-

... TÜNDÖKLŐ TRÓNUSÁN ÜLT A KIRÁLY. (Lásd a 235. lapon.)

tag, hogy majd eldőlték: bizony ő maga is nevetni kezdett.

— No te szegény ember, mondja neki a király, meghoztad a jókedvet, tied a fele-királyságom.

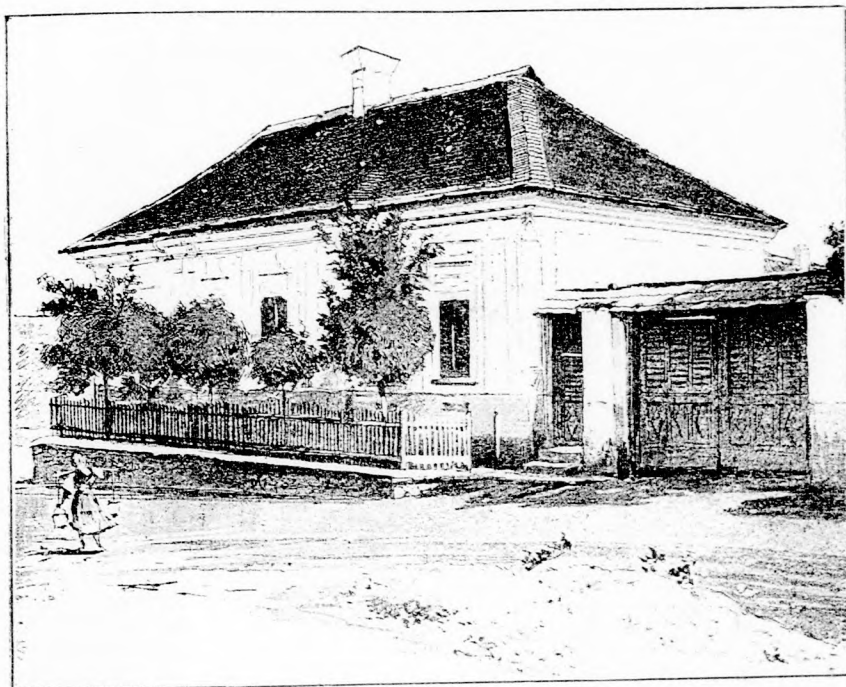
Ugy is lett, ahogy a király mondta. Még az nap aranyos hintókat küldtek el a szegény ember gyerekeiért. Sokan voltak az igaz; de mind olyan sorba jutott most már, hogy még a legkisebbnek is főispáni hivatal jutott.

A királyá lett szegény ember pedig aranyba foglaltatta a tarisznyát, de... meg nem foldoztatta.

KOSSUTH LAJOS SZÜLŐHÁZA.

(Mándokon, Zemplén vármegyében.)

Lombos ákác árnyékában
 Csöndes kis ház áll magában.
 Minden magyar imádkozva
 Térdre borul itten:
 Ezt a házat, csöndes házat
 Áldja meg az Isten!

Ez a kis ház, hej, be drága:
 Kossuth apánk szülőháza.
 Tetejében a gólya is
 Szebben rakja fészket,
 Fecske madár ide hozza
 Egész háza népét.

Ablakát a kis pacsirta
 Bánatában tele sirja:
 Ezt a házat, csöndes házat
 Szomorúság lakja,
 Amióta sírban nyugszik
 A magyar nép atyja!

Gara Ákos.

INNEN-ONNAN.

Orvos-hívó galambok. Franciaország egyik nagyobb járásának csak egy orvosa van. Nagyon bántotta a derék embert, hogy a szék-helyétől távol fekvő falvakból nehezen kaphatott hirt. Nem egy embernek került az életébe, mint hogy minden betegségnél a fő dolog a gyors orvosi segítség, mert a gyors segítség már fele gyógyulás. Sokáig törte a doktor a fejét, hogy mint tudhatná meg hamar, ha valahol szükség van rá? Végre megtalálta a módját: a járásához tartozó falvakban posta-galambokat helyezett el. Már most, ha hivatni akarják, a falu birája elbocsát egy ilyen galambot, aki egyenest a gazdája házába repül vissza. Megérkezését az udvaron lévő galamb-ducznak villamos csengője jelzi. Hogy hamar érkezik meg, az bizonyos. Mert a postagalamb a mellett, hogy nagyon gyorsan repül, még pihenőt sem tart, sőt nem is eszik utközben. Mikor azonban megérkezik, azonnal iszik és elalszik. Enni csak akkor eszik, mikor már jól kialudta és kipihente magát.

*

A vonatok gyorsasága. A legnagyobb sebesség, mellyel a vonatok Európa főbb országaiban haladnak, a következő:

Franciaországban	óránként 93·5	kilóméter
Angolországban	» 87·7	»
Németországban	» 82·7	»
Belgiumban	» 79·6	»
Hollandiában	» 75·8	»
Magyarországon	» 73·2	»
Olaszországban	» 73·1	»
Oroszországban	» 61·5	»
Dániában	» 57·8	»
Törökországban	» 42·0	»
Bulgáriában	» 35·0	»
Görögországban	» 33·7	»

A »KIS LAP« LXII. köt. 13-dik számában közölt földrajzi rejtvény megfejtése:

Miskolc-

Orsova.

Hatvan

Árva-Váralja

Csik-Szereida

Helyesen fejtették meg: Bakos Ilona és Katinka, Megele Ilona, Vásárhelyi Pali, Schneider Viktor, Leitersdorfer László és György, Scholtz Aranka, Romeiser Jolán, Márta és Laczika, Ullein Tónika, Walter Ludmilla, Löbl M. Ernő, Geréb Andor, Simek Pista, Csauscher Mariska, Létmányi Lili és Laezi, ifj. Luzenszky Zsigmond, Tichtl Márta, Löw Lenke, Weisz Teruska, Almásy Emma, Marsovszky Etelka, Földváry Géza, Knebel Riza, Borhy Margit, Schreiber Olga, Mérey Dalma, Bakó Ilonka, Adler Erzsike, Aninger Sasa, Klára és Jolán, ifj. Metzger Ede, Szabó Ninuska, Weisz Jetti, Kogler Nora, Jurenák Gizi, Háy Misi, Jakabfi Tilda, Baross Natália, Riedl Gyula, Müller Pistike, Pisó Valika és Elvira, Forrai Árpád Imre, Scheiber Etelka és Margit, Altstock Hugo, Landgraf Dezső, Máj Margit, Grün Ilonka, Kuhl Lajos, Kaiser Jenő, G. Hunyadi Ferencz, Nagy Etelka és Tibor, Klein Mariska és Imre, Hartstein Ernő, Ranschburg Béla, Jantsits Bandi, Árva Erzsike, Lederer Gusztó, Eparjesy Aranka, Jurenka Irén, Hirsch Emma, Schill László, Hoffmann Elemér és Valika, Forgó Bandi, ifj. Ternovits Ödön, Dömötör István, Ybl Mártha, Préger Aurél, Igmándi Tercsi, Kata és Elek, Grünfeld Tibor, Schmideg Jolán, Májay Eugénia, Frankl Lilly, Sinkovits Clarisse és Ilma, Beke Berti és Gyula, Humayer Erzsike, Németh Margit és Zsófia, Garai Lujza és Manczi, Herzfeld Tónika, Krisz-

tinkovich Imre, Kőszeghy Marianna, Halász Örszike és Rózsika, Tomaschek Márta, Schwarcz Béla, Kövesi testvérek, Hirsch Jenő, Bakos László, Löwensohn Henrike, Bayer Anti, Weiszberger Teri és Anikó, Kuhn Béla, Mikó Blanka, ifj. Schiller Miklós, Marton Ilonka és Pista, Bognár László, Pap Anna, Milutinovich Corinna, Mándy Pál, Vidonyi Ilonka és Sándor, Csongrády Ilonka és Attila, Schwarcz Emmy, Mois Geró, Schneider Lajos (Kinek az írása? *F. b.*), Kilezer Gyula és Edith, Hanvai Ilonka, Flór Annicza, Péterfy Vilma, Hertelendy Bandi, Wurm Betty, Vörösmarthy Ida, Herzog Gizi, Kazy Péter, ifj. Matolesy Károly, Russo Fabienne, Stössel Manó, Fuchs Nándor, Pasiut Endre és László, Strasser testvérek, Kovács Ferencz,

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Riedl Gyula Selmezbányán*, kinek a jutalom-könyvet, (*»Az ifju Anakharzis utazása Görögországban«*, Irta *Burthélemy*, a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos, képekkel, diszes kötésben.) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 12-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Schuber Anna, Bakos Ilona és Kata, Péterfy Vilma, Ruhig Flora, Rencsisovszky Margit, Weress Margit és Akos, Rosenberg Erzsike és Irmuska, ifj. Metzger Ede, Sailer Gizella, Ybl Mártha, Hirsch István, Richon Mariska, Hirsch Emma, Szende Valeria, Lippmann Dénes és Lajos, Ranschburg Béla, Lőrinczi Bandi, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Aninger Sasa Klára és Jolán, Leitersdorfer László és György, Strasser Endre, Véghegyi Lajoska (Magad írj! *F. b.*), Takács Guido, Riedl Gyula, Háy Misi, Kogler Nora, Veisz Jetti, Mándy Pál, Szinyei-Merse Jenő, Balás Katicza, Pasiut Endre és László, Pap Anna, Simek Pista, Bayer Anti, Ullein Tónika, Csongrády Ilonka és Attila.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Még folyton-folyvást omlanak asztalomra a ti ünnepi jó kívánságaitok. Persze, hogy — amint pedig nagyon szeretném, — külön-külön nem viszonzhatom szeretetről s hűségéről tanuskodó soraitokat. Hát csak gondolatban öllek mindnyájotokat szívemre.

Guardi Lajos. Ha Gömörbe utazol a nyáron, el ne mulaszd megtekinteni a likéri vasműveket. Likér a Rima-Murány-Salgó-Tarjáni egyesült vas-gyáraknak egyik fölötté érdekes és tanulságos telepe. Benyomásaidról annak idején tudósíts, mert soraidból tapasztaltam, hogy tollfogható legény vagy. —

Ybl Mariska. A bájos, illatos küldeményért fogadd köszönetemet. Egy mély tálaeska telt meg vele s most is dolgozó asztalomon áll s gyönyörködöm benne. — **V. Ujh.** Szent a béke. — **Bécs.** (*R. és A.*) Egyik nevet sem birtam elolvasni. Míg ezt a mulasztást egy következő levél helyre nem hozza, nem is válaszolhatok. — **Schneider Victor.** Az sz csak *egy* betűt jelent. Ily értelemben igazítva ki rejtvényedet, lássam újra. Panaszoddal, mint a *Kis Lapban* legutóbb (a »Forgó bácsi 10 parancsolatában«) olvashattad, fordulj a *kiadó-hivatalhoz*. — **Weisz Daisy.** A kedves külön megemlékezés jólesett. — **Poor Erna.** Az elsőnek az a hibája, hogy a két város egyikének betűszáma nagyobb, illetve kisebb, mint a másiké. Ajánlatodat elfogadom s hova-előbb közlöm is. — **Strasser testv.** Csak a »Pista öröksége« cz. elbeszélés bejeztével kerül sora a másiknak. Túrelmetlenkedés rózsát nem terem, csak tövist. De hát ti, ugy-e bár, inkább szeretitek a rózsát? — **Stössel Manó.** Köszönöm, jól. **Russo Fabienne.** Úgyes rajzocskádat a »Kis Lap« museumában helyeztem el. Köszönöm a szives megemlékezést. — **Bayer Anti.** De mikor, fiacskám, Józsefben hozszu az ó, opálban meg rövid! Így nem közelítem. Az első már inkább, habár más neveket köll alkalmaznom. De azért a szerkesztés helyessége a te érdemed. — **Simek Pista.** Hogy leveledet nem kaptam meg, ennek csak az a magyarázata, hogy vagy az ottani, vagy az itteni posta a hibás. — **Háy Misi és.** Mi okból maradt ki az és után a másik név? — **Kőszeghy Marianne.** Tintával írott első leveledet örömmel várom. — **Büben Ivánka.** Az első megjen. A másíkról az első szó kihüvelykezése már lerántja a leplet. A virágos mellékletnek megörültem. Van sárga ibolya is? — **Kaiser Jenő.** Szívesen fogadlak. — **Adler Erzsike.** Ha kivételkép nem volna olvasható a póstabélyeg, nem is tudnám, hová hívsz meg oly vendéglátó szíveséggel. Csak hogy, kis lányom, évközben én el nem hagyhatom az én műhelyemet. A megfejtésed beküldésére nézve már sokszor kijelentettem, hogy az nektek *jogotok*, de nem *kötelességetek*. — **Bakó Ilonka.** A *kiadó-hivatalhoz* fordulj, mert ott írják a czimzalagra a nevet. Az előfizetés megújításakor a megrendelő jól tenné ha megírná: kinek járjon a *Kis Lap*? Mert egyszer megtörtént, hogy Sz. P. ur az ó kis lány-unokája részére járatta a *Kis Lapot*. A *kiadó-hivatalban* meg azt tudták, mivel ezt a körülményt csak később közölték vele, hogy a megrendelő ezuttal az olvasó is. Hát a 72 éves öreg urnak ilyen czimzéssel járt a *Kis Lap*: »Sz. Palikának.« — **Gélyi Annuska.** Még szebbek is következnek. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Képes levelező-lapokat váltana *Hirsch* István
(Budapest, VII., Damjanich-utca 3. szám.)

Hogy az esetről esetre befolyó apróbb adakozások teljes összegével is beszámoljak, ide ígatom a következő *három* nyugtatót, összesen 290 koronáról, időszerinti sorrendben.

Budapest, 1902. április 8-án.

Forgó bácsi.

*

202. sorszám.

Tisztelettel van szerencsém elismerni, hogy mai napon *Forgó* bácsitól, a »*Kis Lap*« szerkesztőjétől, mint kis olvasóinak kegyes adakozását 40 (azaz: *negyven*) koronát az »Országos Gyermekvédő Egyesület« részére átvettem.

Budapest, 1901. június 7-én.

Kiváló tisztelettel

Baronyi Arthur
pénztáros.

*

Országos Gyermekvédő Egyesület.

Elismervény

a *Forgó bácsi* (»*Kis Lap*«) t. szerkesztője részére, aki az »Országos Gyermekvédő Egyesület« részére a »*Kis Lap*« olvasóinak kegyes adakozásaként 160 (*egyszáz hatvan*) koronát szolgáltatott át. Ezért az alulírottak az Egyesület nevében mély tisztelettel hálás köszönetüket nyilvánítták s az elzúllásnak kitett szegény elhagyatott gyermekek szomorú sorsát az adakozók részvevő szeretetében ajálják.

Budapest, 1900. évi augusztus hó 1-én.

Dr. Katona Béla

elnök

Dr. Bakonyi Kálmán

igazgató

Baronyi Arthur

pénztáros

*

Országos Gyermekvédő Egyesület.

Budapest, 1902. március 31.

Forgó bácsinak, mint a »*Kis Lap*« szerkesztőjének

Budapest.

Mély tisztelettel értesítem, hogy a »*Kis Lap*« olvasóinak adakozásából befolyt 70 (*hetven*) koronát az »Országos Gyermekvédő Egyesület és 20 (*husz*) koronát az »Ingyen tej és kenyér Intézmény« számára átvettem.

Midőn ezt elismerem és nyugtatom: egyúttal az »Országos Gyermekvédő Egyesület« pártfogását s az »Ingyen tej és kenyér Intézmény« jótéteményét élvező szegény gyermekek nevében hálás köszönetemet nyilvánítom a jószívű kis adakozók irányában azzal az óhajtással, hogy a jó Isten áldása legyen rajtuk s nemes lelkök hajlamát más-
kor is követve, még sokszor megemlékez-
hessenek a szegény gyermekekről.

Kiváló tisztelettel

Dr. Bakonyi Kálmán

az »Országos Gyermekvédő Egyesület«
igazgatója.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**